

חולין ב

עניין: הקדמה למסכת חולין: חולין על טהרת הקודש

מסילת ישרים פרק כ"ו

מחשבות חרוץ אות ט [ל]

וליש אומרים ה' רועי לא אחסר, דמכיר דגם זה מהש"י וכל מעשינו פעלת לנו, וגם התפשטות התאוה המותרות הוא מהש"י, ובוזה נעשה כל אכילתו על טהרת קודש ואין כאן מותרות, כידוע מהאריז"ל דבאכילת שבת ויום טוב וכדומה מסעודות מצוה אין שם מותרות, דהכל נכנס לקדושה, וכמו באכילת קדשי מקדש דהיה מצוה שלא להשאיר נותר, צווחו שערים יבוא כו' וימלא כריסו מקדשי שמים (פסחים נו, א) ¹⁵³ ולא נחשב רעבתנות כלל. וכן מי שזוכה לאכול חוליו על טהרת קודש דגם מרשות שלו נעשה מצוה ושולחנו דומה למזבח ושתיית גרונו כניסוך היין אין כאן מותרות כלל וגם הרשות שלו הוא על טהרת הקודש, דהש"י משפיע לו על זה, ורצון הש"י שיהיה לו הרחבה ואין זה נקרא אצלו מותרות. וכמו שכתבתי לעיל משלמה המלך ע"ה, שאמר הטריפני לחם חוקי על שולחנו שולחן מלכים וסעודת שלמה בשעתה. וכל ישראל בני מלכים (שבת קכח, א), דאפילו כסעודת שלמה בשעתה כולם ראויים לה וכמו שאמרו בריש פרק הפועלים (ב"מ פג, א). ולא נחשב מותרות כלל לאחר ברכה דהארץ נתן לבני אדם כמו שאמרו בריש פרק כיצד מברכין (ברכות לה, א), היינו כשמכיר שהש"י הוא הנותן והמשפיע, ושהכל ממנו, כל קניינו ופעולותיו ורצונותיו ומחשבותיו אין עוד מלבדו, בזה מכניס הכל אל הקדושה שיהיה כולו קודש לה'.

מחשבות חרוץ אות י [ג]

והספירה היא מה שאדם מוסר כל כחותיו להש"י, ומכיר שכאשר הש"י רוצה שיהיו נקיים ומבוררים לשם שמים הם נקיים, וכל כחו הוא רק מה שהוא משים אל לב לדעת ולהכיר זה, שכל כחותיו צריכים להיות נקיים וטהורים מכל פסולת מחשבה ורצון שלא לשם שמים. ובוזה מקדש גם כל ימי החול שלו, להיות על טהרת הקודש, ומעין קדושת השבת, וזהו ענין שבתות דחול הנזכר בזוהר סוף פרשת קרח (רע"מ קעט, ב). ויום הארבעים ותשעה קרי ליה שבת סתם, שהוא דוגמת השבת הראשונה, דגם כן תחלתו על ידי ישראל דמקדשי, ועל ידי התעוררות השתדלות שלהם זוכים שנעשה מקדושה שלהם קדושה דקביעא וקיימא. וכך כל ענין הספירה, לעשות מכל פעולת והשתדלות אדם קדושה דקביעא, והשלמת זה הוא ביום האחרון שבו נשלמה הספירה.

זה כל תשמיש שישתמשו מדברי העולם, אחרי היותם כבר דבוקים לקדשתו יתברך, הנה עליו ויתרון הוא לדבר ההוא שזכה להיות תשמיש לצדיק. וכבר הנפירו זכרונם לברכה בענין אבני אשר יעשה לא יפרד ולא יזוז ממנו יתברך, עד שיותר יתעלו הדברים הגשמיים אשר ישמשו לאחד מתשמישיו במה שהוא משתמש בהם, ממה שיירד הוא מדבקותו ומעלתו בהשתמשו מדברים גשמיים. ואמנם זה בהיות שכלו ודעתו קבועים תמיד בגדלתו יתברך ורוממותו וקדשתו, עד שימצא באלו הוא מתחבר למלאכים העליונים ממש עושה בעולם הנה. וכבר אמרתי, שאין האדם יכול לעשות בזה מצדו אלא להתעורר בדבר ולהשתדל עליו, וזה אחר שכבר ימצאו בו כל המדות הטובות שזכרנו עד הנה מתחלת הנהירות ועד יראת החטא, בזאת יבוא אל הקדש ויצליח, שהרי אם הראשונות חסרות ממנו הרי הוא פגור ובעל מום, שנאמר בו (במדבר יח, ד): "וְיָרָד לְאֶרֶץ קְרָב". אף אחרי הכינוי את עצמו בכל הכנות אלה, אם ירבה לדבק בתקף האהבה ועצם היראה בהשפלת גדלתו יתברך ועצם רוממותו, יפריד עצמו מעניני החמר מעט מעט, ובכל פעולותיו ובכל תנועותיו יכון לכוון אל מצפוני ההתדבקות האמתית, עד שיערה עליו רוח מפורם וישפין הבורא יתברך שמו את שמו עליו כמו שעושה לכל קדושי, ואז יהיה כמלאך ה' ממש, וכל מעשיו אפלו השפלים והגשמיים — כקרבנות ועבודות.

דעת סופר יו"ד סי' ד

קדשים חכמת, וכטו חולין אם נעשו על עכרת הקדש שאדם מדקדק בשמיעת חולין לשחטן יפס שלא יתנבל תחת ידו גם על טריפות לזדוק וגם לזדוק צמיני חיות וזכמה ועופות רק שומר ככל מה שכתוב בתורה אזי חולין ג"כ המה קדשים ונעשה על עכרת הקודש שגם המה יציאו את האדם לידי חכמה ויראת ד' צלמת וצממים ע"כ סודר רצינו הקודש מס' חולין בסדר קדשים שגם חולין המה קדשים אם מדקדקין עמהם לעשות ככל המלוכה מפי מרעהי וחולין המה על עכרת הקודש.

והנה האיש המתקדש בקדשת בוראו, אפלו מעשיו הגשמיים חוזרים להיות עניני קדשה ממש, וסימנך: אכילת קדשים, שהיא עצמה מצות עשה, ואמרו זכרונם לברכה (ספרא על פסוק ויקרא י, יז): כהנים אוכלים ובעלים מתכפרים! ותרצה עתה ההפרש שבין הטהור לקדוש. הטהור — מעשיו החמריים אינם לו אלא הכרחיים, והוא עצמו אינו מתכוון בהם אלא על צד ההקדש, ונמצא שעל ידי זה יוצאים מסוג הרע שבתמריות ונשארים טהורים, אף לכלל קדשה לא באו, כי אלו היה אפשר בלתם, כבר היה יותר טוב. אף הקדוש הדבק תמיד לאלהיו ונפשו מתהלכת בין המשפלות האמתיות באהבת בוראו ויראתו, הנה נחשב לו כאלו הוא מתהלך לפני ה' בארצות החיים עודנו פה בעולם הזה. והנה איש כזה הוא עצמו נחשב כמשפך, כמקדש וכמזבח, וכמאמרם זכרונם לברכה (בראשית רבה סב, א): "ויצעל מעליו אלהים" (בראשית לה, יג): — האבות הן הן המרפכה! וכן אמרו: הצדיקים הן הן המרפכה! כי השכינה שורה עליהם כמו שהיתה שורה במקדש. ומעתה המאכל שהם אוכלים הוא פקדון שעולה על גבי האשים, כי נדאי הוא שהיה נחשב לעלוי גדול אל אותם הדברים שהיו עולים על-גבי המזבח, כיון שהיו נקרבים לפני השכינה, וכל-כך יתרון היה להם בזה עד שהיה כל מינס מתברך בכל העולם, וכמאמרם זכרונם לברכה במדרש — בן המאכל והמשתה שהאיש הקדוש אוכל, עליו הוא למאכל ההוא ולמשתה ההוא, כאלו נקרב על-גבי המזבח ממש.

והוא הענין שאמרו עליו זכרונם לברכה (כתובות קה, ב): כל המביא דורון לתלמיד-חכם כאלו הקרוב בפורים. וכן אמרו (יומא עא, א): "מלא גרונם של תלמידי-חכמים יין במקום נסכים ואין הדבר הזה שיהיו התלמידי-חכמים להוטים אחרי האכילה והשתיה, חס ושלום, שימלא גרונם כמלעזיט את הגרגרן, אלא הענין הוא לפי הפנה שזכרתי, כי התלמידי-חכמים הקדושים בדרךיהם ובכל מעשיהם הנה הם ממש כמקדש וכמזבח, מפני שהשכינה שורה עליהם כמו שהיתה שורה במקדש ממש, והנה הנקרב להם כנקרב על-גבי המזבח, ומלוי גרונם תחת מלוי הספלים. ועל דרך

